

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Stajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Vesti iz podružnic na Kranjskem. — Iz spodnještajerskega čebelarskega društva. — I. N. Babnik: Čebelarjevo leto. Avgust. — Iv. Jurančič: Skrbimo za zboljšanje čebelne paše. — Cvetko: Čebelarski učni tečaj pri Sv. Andražu v Slov. goricah. — Anton Janša, slavni kranjski čebelar. (Dalje.) — Tonetov: Medena družina. — Dopisi. — Raznoterosti — Listnica uredništva. — Listnica upravnništva.

Vesti iz podružnic na Kranjskem.

Podružnica v Medvodah priredi v nedeljo, dne 19. avgusta, čebelarski shod v Spodnji Senici št. 8 pri Medvodah. Predaval bo tudi urednik „Čebelarja“ **Frančišek Rojina** pri čebelnjaku Jan. Mihovca. Vabljeni pa niso samo najbližnji čebelarji, temveč tudi iz daljne okolice, da se skupno kaj pomenimo, posebno o panjih za kupčijo.

Janez Mihovec, čebelar.

— x —

Iz spodnještajerskega čebelarskega društva.

Shodi:

Dne 5. avgusta: Sv. Barbara blizu Maribora, od pol 8. do pol 10. ure predpoldnem v šoli, oziroma pri čebelnjaku g. nadučitelja.

Dne 15. avgusta: Št. Ilj v Slov. goricah, na željo kmetijske podružnice.

Dne 19. avgusta: Sv. Križ na Murskem polju, v šoli in pri nekem bližnjem čebelnjaku.

Razstava. Kdor se namerava udeležiti čebelarske razstave v Ljubnem, naj se blagovoli poslužiti dne 12. avgusta vlaka, ki vozi ob 6. uri 50 min. zjutraj z Zidanega mosta, ob 7. uri 24 min. iz Celja in ob 9. uri 40 min. iz Maribora.

Iv. Jurančič.

— x —

Čebelarjevo leto.

Avgust.

I. N. Babnik.

Če bil si skrben čebelar,
medu obilo ti bo v dar.

Kako bliščeča je sedaj narava! Jasna svetloba je razlita po naši zemlji od jutra do večera. Pojavljajo se vedno nove cvetke. Vsak mesec ima svoje lepote. Zemlja je res lepo in prijetno prebivališče dobrih in poštenih ljudi. Človek je izmed vseh bitij dobil prednost od Najvišjega, da spozna njegova dela, njegove čudeže. Božja iskra, duša, ki v njem živi, ga dovede do razumevanja teh čudotvorov. Narava ni podelila nobenemu trupu nesmrtnosti. Tvarina, iz katere so ta sestavljena, je v vednem gibanju. Tako je delovanje vseh organskih stvari; v njih vcepljene prvotne sile, ki vedno nekaj delov odvajajo in nove dovajajo, je zajedno prvi vzrok njih razpada. Brez presledka dobijo te prvotne sile svoje delovanje iz novih kalí, katere stari rod popolnoma nadomeščajo in kras zemlje ponavljajo. Kako veličasten je prizor te vedne prenovitve! Lepota in popolnost celote je splošni in pglavitni namen narave. Brezuspješno se protivi krhkost stvari tej modri uredbi. Narava jih ne vzdržuje, postavi pa neštevilne nove oblike na njih mesto v življenje. Zemlja se mora z novimi močmi ponašati, stara in oslabela telesa morajo izginiti, da je v naravi zopet polno lepote in obilnosti. Katerega mislečega človeka bi ta zmaga prenovljene narave v poletnem času ne razveselila? Narava se roga smrti, ko ji prepusti velik del stvari. Milijon in milijon novih teles naj smrt pogoltne; ostane jih več ko zadosti. Vsako izgubo nadomesti in povsod razplodi novo življenje.

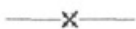
Kakor smo iz predstoječega razvideli splošno delovanje vedno obnavljajoče se narave, tako lahko v malem opazimo delovanje v panju. Mnogo čebel pogine vsled velikega napora, mnogo jih ugrabijo ptiči ali jih uniči nevihta; a vse te izgube nadomestijo vedno iz celic lezeče čebelice. Če tako razmotrivamo prenovljenje in delovanje naših živalc, se nam vsiljuje marsikatera učeča in blažeča misel.

V času, ko to pišem, še ne morem zabeležiti končne sodbe o letošnji čebelarški letini, vendar se smemo nadejati, da bomo imeli srednjedobro letino, ker je popravil julij, kar so zakrivali prejšnji meseci. Marec, april, maj in junij so bili večina nengodni. Zaprečili so pravi razvitek ljudstev; le močni panji so dobro prestali vse krize mrzlih in deževnih mesecev, slabi so pa, žal, tako zaostali, da se ne bodo popolnoma popravili. Letos se je vidno pokazalo, in vsak čebelarški optimist se je lahko prepričal, da tisti, ki čebelari z močnimi ljudstvi, pride na svoj račun. Ako združimo tri slabiče v en panj, ti bodo donašali dobiček, s posameznimi boš imel pa le škodo in dokaj neprijetnosti.

Razun za pripravo za iztočenje medu in iztiskanje voska mora čebelar vso svojo skrb obrniti na to, da ukrene vse potrebno za pravo vzimljenje čebel, ker je od tega odvisno prihodnje čebelarstvo. Revidirati moramo izrojence

in roje, če imajo dobro matico, kar nam je notirati v knjigi ali na panju. Posebno letos je potrebna ta revizija, ker so čebele zaradi slabega vremena prejšnjih mescev šele v zadnjem času pogosto rojile. Zapomnimo si, da panji, ki so bili dalj časa brezmatični ali trotovc, nimajo nobene vrednosti in se naj združijo. Kdor pa teh brezmatičnih in trotovskih čebel ni pri volji združevati, jih sme brez škode zažvepljati, ker te starke nimajo nobene posebne vrednosti. Če je pa v tem neprijetnem položaju dobrosrčen čebelar, naj te revce iz usmiljenja pusti živeti, saj niso one zakrivila nesreče, ampak čebelarjeva brezbržnost. Stare matice naj se zamenjajo z letošnjimi. Znano je, in dostikrat smo že čitali, da temeljé prihodnji čebelarski uspehi na tej pravilni uredbi. Opozoriti pa moram, da tudi mlade matice, ki ne stavijo pravilne zalege, niso za pleme. Pri menjavi matice je najboljšo, zapreti slabo za nekaj časa v kletko, jo nato uničiti, mlado pa zapreti v tisto kletko in jo postaviti na prejšnje mesto v panj. Na ta način nam čebele ne bodo umorile nobene matice, ampak je sprejele z veseljem. Kakor sem že opetovano omenil, tudi danes poudarjam, da mora racionalni čebelar z natančno vestnostjo gledati na dobre matice, močna ljudstva, pravilno izdelano satovje in zadostno zalogo medu. Ako bomo že sedaj pripravili vse potrebno in pregledali ljudstva, bomo zadnje delo hitro in dobro opravili. Kjer ni jesenske paše, in čebele niso nanesele zadostno medu do prihodnjega aprila, naj primanjkljaj zaloge nadomestijo s sladkorjem. Jaz za svojo osebo sem nasprotnik vsakega surogata — in sladkor je surogat — vendar moram priznati, da je čist sladkor za prezimljenje bolji, kakor slab med. Naše društvo bo priskrbelo svojim članom sladkor v kristalih, ker je ta kakovost najbolj ugodna. Kilogram sladkorja stane 68 h; manj kot 5 kg se ne pošilja. Denar se mora nakazati naprej, ali bomo pa vsoto povzeli. Na odprt račun ne pošiljamo sladkorja, ker bi nam to povzročilo stroške in obilo dela.

K sklepu si ne morem kaj, da bi ne priporočal zopet in zopet v resnici izborni Janševi knjigi. Obe knjigi bi morali imeti prostor v knjižnici vsakega čebelarja.

Skrbimo za zboljšanje čebelne paše!

Iv. Jurančič.

Čebela spada med one živali, ki dobivajo ves živež izključno le od rastlinstva. Velika večina domače živine, kakor tudi divjačine živi ravnotako le o rastlinstvu, vendar njim je to, zlasti v poletnem času, kaj lahka reč. Dokler je namreč na razpolago takih rastlin, ki jim ugajajo, jim je vedno bogato pogrnjena miza; ne noč, ne vreme jih pri kosilu ne moti. Celó drugačno, usodepolno vprašanje je v tem oziru za čebele:

1. Čebelam dajejo živeža, do pičle izjeme, le cvetoče rastline.
2. Med cvetočimi jih je zopet veliko, ki ne medijo; druge imajo preglboke cvetne čaše, da čebelni jezik ne dosega medu, n. pr. navadna detelja. Tretje imajo neprijeten duh, da jih čebele ne marajo n. pr. bezeg itd.

3. Na medeče rastline zopet vplivajo ugodno ali neugodno krajevni in vremenski izpremeni, zemlja itd., tako da ta ali ona rastlina daje v tem kraju najboljšo pašo, v drugem pa malo ali nič ne medi.

4. Je čas, v katerem ta ali ona rastlina čebelam sploh kaj živeža nudi, jako kratko omejen, namreč le na čas cveta. Posameznim cvetom je zopet odmejen kratek čas. Ko se cvet oprahi, t. j. doseže svoj namen, za katerega je ustvarjen, nektarije nehajo delovati, cvet začne veneti in „svatovski kinč“ mu odpade; pravimo, da odcveti. Glejmo torej, detelja in trava nam redi govedo ves poletni čas, čebele pa na eni rastlini dobivajo živeža le par dni.

5. Še upanje tega kratkega časa, v katerem posamezne rastline ponujajo čebelam čašice sladkega nektarja, zamore deževje, oziroma neugodno vreme popolnoma uničiti, kakor se je žalibog letos do zdaj še skoraj vedno godilo.

Tukaj navedena dejstva nam jasno kažejo, da naj bode čebelarju, razun dobrega in razumnega oskrbovanja čebelic, prva skrb zlasti za zboljšanje paše. Pred davnimi časi, ko še kmetovalec ni bil primoran, tudi ne zmožen, zemljo tako temeljito izkoriščati kakor dandanes, je bilo veliko divjih, samorastlih rastlin, ki so dajale čebelam ves poletni čas obilno paše. Dandanes pa, ko je prebivalstva več, in so se njega potrebe pomnožile, mora posestnik vsak košček zemlje dobro porabiti ter le take rastline gojiti, katere mu donajajo neposredne koristi v kmetijstvu,

Čebelar naj dela na to, da se take rastline gojijo in množijo, katere imajo zraven čebelne paše tudi kmetijski pomen. Pred vsem lahko veliko stori, ako pridno sadi sadno drevje ter še druge v tem spodbuja. Sadno drevje je dandanes velikega gospodarskega pomena in zraven daje še čebelam (razun oreha) izvrstno pašo. V onih časih, ko sem še manj popotoval, sem mislil, da je po celem svetu tako, kakor n. pr. v Slovenskih goricah, kjer vsako, tudi najpriprostejšo hišico obdaja obilno sadnega drevja, ki spomladi s svojim rajskim cvetjem diči mirni in zadovoljni dom deželana, v jeseni se mu pa zlatordeče sadje skoz okna v sobo smeji. Kdor je tukaj rojen, si priproste hišice na deželi brez sadnega drevja niti misliti ne more. In vendar je svet kaj čudno različen; prišel sem v kraje, kjer pri marsikateri kmetski hiši na sicer najugodnejši legi ni niti enega sadnega drevesa. Kako čudno in nekako pusto se to zdi človeku, ki je rasel v hišici, stoječi v sredi sadnega vrta!

Lipa daje čebelam tudi dobro pašo, kar je že od starodavnih časov znano. Škoda le, da je zlasti pri nas lipovega drevja vedno manj! Pred nedavnim časom so bili še celi gozdovi, danes jih ni več; tudi lepa, velika posamezna drevesa izginjajo polagoma. Da je bila lipa našim prednikom (še ne da se spominjamo paganskih časov) posebno priljubljeno drevo, priča nam še zdaj povsod na javnem prostoru slovenske vasi ali trga veličastna, starodavna lipa, kjer jo usoda novodobnega duha ni „zdrobila v prah“. Lepa je bila ta navada, in kdo bi ne hotel imeti v bližini stanovanja krasnega, ob cvetu tako prijetnomamljivo dišečega lipovega drevesa: „Lipa, dišeče, prekrasno drevo, ko imaš cvetečo, košato glavo!“ Vsak novi čebelar

naj bi prvo leto usadil lipo v spomin svojega začetka v čebelarstvu, in potem vsako leto po dve vsaj deset let! Naj bi se ne imenoval čebelar, kdor ima kaj lastne zemlje, pa še ni usadil nobene lipe! Okoli hiše in kjer je prostor za sadno drevje, se nam seveda škoda zdi prostora, da bi tam stala lipa, „nerodovitno drevo;“ najdemo pa prostorček, kjer sadno drevo ne kaže, n. pr. ob gozdnih robovih, celo v gozdu itd. Zlasti naj bi po nekdanji stari navadi zasajali zopet lipo na javnih trgih, občinskih prostorih, sred vasi, na križopotih, ob cestah itd!

Enake vrednosti je tudi žlahtni kostanj; sicer dà v gotovih razmerah za čebele manj, nego lipa, daje nam pa še zraven dober sad. Kjer je kostanj v veliki množini, dà čebelam izvrstno pašo. Tudi to drevo lahko povsod sadimo, kjer za drugo sadno drevo prav ne kaže, v drevored, ob gozdih in v gozdih.

Med krmskimi rastlinami, kakršne namreč kmet seje za to, da mu služijo kot krma za živino, so posebno razne detelje obče razširjene. Navadna rdeča (štajerska, svinjska) detelja malokedaj medi; le bolj v peščeni in kamniti zemlji druga rast, t. j. po prvi košnji, dà nekoliko. Drugačna pa je inkarnatka; ta cveti hitro po sadnem cvetu, t. j. v sredini maja, in daje prav dobro pašo. Pri nas je tako razširjena, da jo vsak posestnik seje. Do te splošne vpeljave ji je pripomoglo to, da raste ravno med takim časom, ko se na zemljišču nič ne zamudi. Seje se namreč v ajdo ali v repo, t. j. julija ali začetkom avgusta, in sicer po močnem dežju ali med rahlim dežjem brez branjanja. Ko se ajda, oziroma repa spravi, raste inkarnatka dalje ter tako prezimi. Spomladi, mesca maja, ko pokaže prve cvete, se začne kositi in je kmetu ravno dobrodošla, ker takrat že navadno primanjkuje suhe krme. Ko se inkarnatka pokosi, se tam seje proso; torej raste ta detelja ravno ta čas, ko bi morali itak nekaj polja pustiti praznega za proso.¹ Zato se tam, kjer je še nimajo, vpeljava inkarnatke prav toplo priporoča. Imenujemo jo navadno kravjo deteljo, ker je posebno za govedo izborna krma.

Še nekatere druge detelje dajo čebelam pašo, n. pr. esparzeta, lucerna, bela, rumena in švedska detelja, ki so pa glede zemlje bolj izbirčne; poslednje tri sodijo bolj za travnike.

V mnogih krajih dà glavno pašo za čebele ajda; brez te bi v nekaterih krajih sploh ne bilo mogoče čebelariti. Kjer je v navadi, jo seje vsak kmetovalec; mnogo je pa še krajev, kjer bi sicer dobro uspevala, pa ni v navadi. Tukaj naj poseže čebelar vmes, da jo vpelje; marsikdo mu bo pozneje hvaležen.

Naši cvetlični vrtovi za čebele nimajo velikega pomena, vendar bo čebelar kot lastnik vrta gotovo gojil take cvetice, ki razveseljujejo naše oko, še dajo tudi čebelam kaj živeža. Marsikateri prostorček v vrtu, ki je prazen, ali obraščen z brezkoristnimi ali celo škodljivimi zelišči, dal bi se obsejati z medečimi cveticami.

Po gozdih se dà marsikatero drevo usaditi, ki bi dalo čebelam pašo, nam pa steljo, drva in les za razno rabo, kakor vsako drugo gozdno drevo.

Med gozdnimi medečimi drevesi so zlasti: jelša, breza, razne vrbe, akacija, jagnjed, topol, javor, smreka, bor itd. grmovje: krljika, mačkovec, leska, češminje, trnina, kopinje itd. Čebelar veliko pripomore k čebelni paši, ako medeča drevesa v gozdu štedi in pospešuje, za potrebo pa druge poseka.

Dovolj znano je, da le velika, dorastla stara drevesa cvetijo, torej tudi le taka čebelam živeža dajejo. Zato je sploh slaba paša tam, kjer so gozdovi posekani, oziroma obraščeni šele z mladim drevjem.

Pisec teh vrstic je imel v zadnjih letih na svojih popotovanjih dovolj prilike opazovati, da je skoraj večinoma najboljša paša v gorskih krajih, kjer je še veliko gozdovja, velikega, starega drevja. To je dokaz, da gozd dá res veliko za čebele, ako je „gozd“, ne pa „šuma“. Polja in druge kulture se morajo dandanes zavoljo uspešnega gospodarstva vse bolj temeljito in umno obdelovati, zato v takih krajih čebelam vedno bolj paše primanjkuje. Ravno pred kratkim je bil pisec v nekem bolj gorskem kraju, kjer se je do dobra prepričal, kaj zamore kostanj storiti, ako je zastopan v veliki množini; panji so bili vsi polni medu, kakor ob najboljši ajdovi paši, pri nas pa je bila v ravno tistem času kljub vednemu deževju v panjih „huda suša“.

Torej čebelarji, storimo v tem oziru svojo dolžnost! Ako skrbimo za razmnožitev čebel ter dosežemo večje število panjev, poskrbimo jim tudi za živež. Ker pa vsaka rastlina čebelam izda le v veliki množini, moramo tembolj vsi delati vsak po svojih močeh. Ravno iz tega vzroka se znaten uspeh doseže le s takimi rastlinami, ki imajo razun čebelne paše tudi gospodarski pomen ter se dajo splošno vpeljati in gojiti. Na pr. facelija je znana kot ena najbolj medečih rastlin, vendar se v nekaterih krajih poizkuša z njo že precej let, da ne more še prodreti do izdatne vpeljave, ker nima zaželenega gospodarskega pomena.

Tudi daljava, kako daleč namreč morajo čebele na pašo letati, je glede uspeha vplivna. Samoumevno je, čim bliže je paša, tem bolj bo izdala, ker potem lahko vsaka čebela večkrat izleti in se vrne. Sploh je dognano, da do pol ure daleč še paša dobro izda, dalje pa je vedno slaběji uspeh.

Glede izboljšanja paše se z dobro voljo res dá marsikaj doseči; pa kaj nam pomaga, če je ves svet v cvetju, kakor je bilo letos ob sadnem cvetu pri nas, pa vreme ni ugodno!

V marsičem bi si človek še pomagal, le vremena si ne more popraviti. Vreme je torej ta usodepolni pojav, od katerega je odvisen sploh ves uspeh kmetijstva, zlasti pa so še v tem občutljive čebele.

Pa ne samo, da zadržuje vreme čebele, da n. pr. ob dežju ne morejo na pašo, da jih hudi vetrovi pomečejo na tla, da v hladnem vremenu med potjo otrpnejo ter ravno tako padajo na zemljo, da jih nevihta prehititi ter pobije na tla itd., temveč tudi rastline so strogo podvržene vremenskim vplivom in spremembam. Kadar je prehladno, se cvet slabo in počasi razvija; in če je tudi razvit, se nektarije skrčijo, ne delujejo, t. j. se v cvetu med ne nabira, ako namreč ni najmanj 8—9° R gorkote. Kadar je suša in huda vročina, primanjkuje rastlini vlage, soka; zato se med v cvetu le pičlo

izločuje, in še ta borna kapljica se vsled prehude vročine hitro izsuši. Kaj še treba omeniti, kako vpliva na cvetje deževje, hudi vetrovi, slana, toča itd.

Proti vsem tem najhujšim težavam je čebelar večinoma brez moči. Edino sredstvo je še, da ima močna čebelna ljudstva, ki izgube po vremenskih vplivih toliko ne čutijo ter vsako, tudi najkrajšo ugodno priliko ob dobri paši tem bolj izkoriščajo.

Čebelarski učni tečaj pri Sv. Andražu v Slov. goricah.

od 29. junija do 1. julija.

Cvetko.

Ta tridnevni učni tečaj, ki ga je priredil letos že vdrugič tukaj naš za umno čebelarstvo tako vneto in neumorno delujoči popotovalni učitelj g. Janez Jurančič, se je prav dobro obnesel in je znatno pomnožil zasluge prireditelja. Povabljeni so bili v tečaj čebelarji iz raznih krogov na Spod. Štajerskem in so se ga tudi v lepem številu udeležili. G. Jurančič je vložil tudi poprej na štaj. c. kr. dež. šolski svet prošnjo, naj se da dotičnim učiteljem, ki se tečaja udeležijo, dne 30. junija prosto. Žal, da se je sicer ugodna rešitev te prošnje zakasnila tako, da se tozadevno dovoljenje ni moglo več po vsem Spod. Štajerskem pravočasno nazznaniti. Nedvomno bi se bilo potrudilo v tečaj še več učiteljev, kakor se jih je sedaj, ko niso o tej ugodnosti ničesar vedeli. Pa kaj bi se pritoževali. Saj ni manjkalo niti učiteljev, niti zastopnikov drugih stanov, osobito kmetijskega. V celem se je udeležilo tečaja gotovo nad 60 ukaželjnih čebelarjev — in to je lepo število. G. nadučitelj Strelec je dal na razpolago sobo I. razreda andraževske šole, za kar mu gre kot navdušenemu čebelarju vsa hvala.

Prvi dan — 29. junija je g. Jurančič ob $\frac{1}{2}$ 9. uri tečaj otvoril ter zbrane čebelarje prav srčno pozdravil. Naglašal je, da naj vztrajajo udeleženci vse dni, da bodo imeli celotno sliko tečaja in čim največ slišali in videli. Dolga leta se uči čebelar, pa še vendar ne zna dovolj! Potem se je določil poročevalec za „Čebelarja“ in druge časnike.

Po objavi dnevnega reda je začel g. prireditelj prav poljudno razpravljati o pomenu in koristi čebelarstva, o nabavi čebel, o vedenju čebelarja-začetnika, da ne razdraži po nepotrebnem čebelic in da ga ne opikajo, dalje o snagi in redu v panju ter o početnih naukih čebelarjenja vobče. Priporočal je, da si naj nabavi začetnik najmanj dva močna panja. Da pa dobi dobro blago, naj se obrne na kakega strokovnjaka, potem pa se naj pridno uči in si naroči v to svrhu list „Slov. Čebelar“. Potem je še razložil zbranim, kam in kako je treba panje postaviti; da ne smejo biti poleg velike vode, premočnega ropota in da je skrbeti v poletni paleči vročini za njih obsenčitev. — Po četrturnem odmoru so šli slušatelji k lepemu čebelnjaku gda. Matjašiča, kjer jim je

g. prireditelj razkazal marsikaj iz čebelarške prakse, tako glede čebelnjaka in panjev, kakor tudi glede čebel samih. Opoldne je nastopil dveurni odmor.

Popoldne je govoril g. predavatelj o opravi trojih bitij v panju in o čebelni paši. Vsak skrben čebelar naj bi tudi gledal na to, da izboljša svojim ljubljencem pašo. Ker v Slov. goricah ne raste akacija (nèrod), kakor n. pr. na Dravskem polju, zato so čebele od pomladne paše na travnikih pa do ajdovske v avgustu navezane zgolj na lipovo cvetje; dobro bi bilo tedaj, in koristno, če bi čebelar vsako peto ali deseto leto posadil vsaj eno lipo. Za to pripravi prostori so v izobilju na razpolago. — Pozneje smo izleteli na idilično ležeči dom g. Jurančiča, kjer se je vršil zopet dejanski pouk. Razkazal nam je svoj čebeljak, kuhali in stiskali smo vosek, izdelovali in prilepili umetno satovje, pletli pletenice, pogovorili kako se odjema čebelam med in marsikaj drugega. Ogladali smo si tudi razno čebelarško orodje, pri čemur smo se uverili, da zadostuje dobremu čebelarju malo, in sicer priprostega orodja, ki si je more večinoma izdelati sam. Naslednji kakor tudi prihodnji drugi večer se je vršila v gostilni g. Rolove ob dobri postrežbi ter v prisotnosti raznih oprasanih in neoprasanih matic živahna zabava.

Drugi dan nam je g. prireditelj objavil najprej zopet dnevni red, dočim je predsednik tukajšnje podružnice čebelarškega društva, g. nadučitelj J. Strelec, zbrane čebelarje pozdravil. Potem je g. Jurančič na lahko umljivi način razložil anatomijo trojih bitij v panju. Kot nazorilo so mu služile 3 izvrstno izvedene anatomiške stenske table, ki si jih je naročil v to svrho iz Dunaja. Vsak je slišal in videl natančno, kako se razvije čebela iz jajčeca v popolno žuželko, in kakšna razlika je med delavkami, troti in matico. Tudi smo slišali, da ima matica deviško zmožnost producirati živa bitja, ter da ji zadostuje za vse življenje, ako je enkrat oprasena, oziroma oplojena. Nato smo si šli ogledat vzorno urejeni čebeljak g. Jožefa Jurančiča (prirediteljevega brata), kjer se nam je pojasnilo vse potrebno o oskrbovanju čebel v teku leta. — Popoldne nam je g. Jurančič predaval o čebelnih pridelkih, posebno o medu in njega sestavinah, kako si ga čebele nanašajo, čemu se rabi in kako je ž njim ravnati, da se ne skazi. Tudi o vosku smo izvedeli mnogo zanimivega. Pod večalom smo si ogledali majhne in prozorne voščene luskinice, ki jih izpuščajo čebele na spodnji strani skoz zadkove obročke; čudili smo se, kako zlahtna tvarina je čebelni vosek. Pogovorile so se tudi razne čebelne bolezni, katerih najhujša je gniloba. V takem slučaju ne pomaga nobeno drugo sredstvo, kakor satovje sežgati ali zakopati v zemljo. Zakrivi pa bolezen največkrat čebelarjeva nerodnost in nevednost, ako ne gleda dovolj na snago in počenja razne abotnosti, kakor oni, ki je porezal trotom najprej glave (!), ko so jih baš kar izleženi pomoleli iz celice, trupla pa je potem izmetal s točilom iz satovja in to izlil na trato, kjer je začela stvar gniti; posledica pa je bila — gniloba, ki mu je v dveh letih uničila blizu 30 panjev. — Pri Matjašičevem čebelnjaku se je še omenilo potrebno o brezmatičnosti panjev ter se nam pokazalo, kako se mora matica v hišici pridedati, kako se vcepljajo matične celice, kako se vrezujejo večji sati v manjše satnike, kako se naredi roj in drugo.

Tretji dan je govoril g. prireditelj tečaja o rojenju, njega vzrokih in namenu, o znamenjih, ki naznanjajo rojenje ter da je od teh znamenj pri prvih zanesljivo le to, ako so v panju matične celice pokrite, pri drugih pa, ako matica poje. Pravi povod rojenju pa je le to, da je stara matica proti vsaki mladi sovrstnici nestrpna in da ne more več mirovati v panju. Njen nemir razburi čebele v panju, vsled tega se jih zbere krog matice primerno število in zdaj izrojiijo. Omenil je, kako se novi roj ogrebe in usadi, da preveč rojenja škoduje in o zadržkih rojenja. Nato je pogovoril in pokazal na sliki razne škodljivce čebelarstva ter pojasnil vzroke ropanja in kako ga je zabraniti, oziroma omejiti. Pri čebelnjaku pa je še g. Jurančič pokazal, kako je roje prenašati in preseljevati ter shranjevati satovje, da se ne zaredi v njem voščeni molj.

Opoldne 1. julija se je tečaj zaključil in večina udeležencev se je z lepimi spomini nanj razšla. Ostali pa so izleteli popoldne z g. Jurančičem na čelu k čebelarju in gostilničarju Colnarju pri Sv. Vrbanu, kjer se je razvila pravcata, sicer ne mnogobrojno obiskana, a živahna čebelarska veselica. Med lepe pesmi andraževskega in vrbanskega mešanega zbora so se vpletali zanimivi govori v čebelarskem duhu.

V opisanem tečaju smo zopet imeli priliko spoznavati temeljito in korenito strokovno naobrazbo g. Jurančiča, občudovali pa smo tudi njegovo metodiško spretnost, s katero je znal tudi težjo snov spraviti v tako poljudno obliko, da je bila najpriprostejšemu poslušalcu lahkoumljiva. Videlo in slišalo se je pri sleherni besedi, da mu je napredek umnega čebelarstva srčna zadeva. Mož obvladuje tudi z veliko spretnostjo slovensko terminologijo, kar ga toliko bolj diči, ker je v svoji izobrazbi samouk. Vsak stavek njegovega govora je pričal, da je predavatelj pripravljen in siguran. Vse je šlo gladko po vzporedi in načrtu.

Gotovo so ga stale razne priprave za tečaj mnogo truda in tudi denarnih žrtev, osobito ker si je naročil na lastne stroške tri krasne anatomske table. Ko se je bil pred par tedni obrnil na štajerski deželni odbor v Gradcu, proseč majhne podpore, so ga kratkomalo odslovili, češ, denarja ni v blagajnici! A za nemške popotovalne učitelje in njih prireditve ga zmorejo vsikdar! Vrh tega imajo nemški popotovi učitelji na Štajerskem svojo stalno plačo, dočim naš delavni in požrvovalni g. Jurančič nima nikake plače! Res gre možu čast, da vztraja! V srcih udeležencev tečaja si je postavil trajen spomenik ne samo kot učitelj, tudi kot družabnik; in ta zavest naj ga bodri k nadaljnjemu delovanju. Raznesli bomo njegove nauke širom slovenske zemlje, obračajoč jih bližnjemu in sebi v prid. Tako se sčasoma v polni meri izpolni namen g. Jurančiča, ki je označen v njegovem lastnem geslu: „Ne živim, da bi bil bogat, a narodu bi koristil rad!“ — Udeleženci mu izrekamo še enkrat na tem mestu za ves trud najtoplejšo hvalo, obenem pa tudi srčno želimo, da ga ohrani Bog še mnogo let pri čvrstem zdravju in blagoslavlja tudi zanaprej njegovo delo v prid čebelarjem in čebelicam! Zum, zum! . . .

Anton Janša

slavni kranjski čebelar.

(Dalje.)

Vse, kar čitamo o nekdanjem kranjskem slikarji in čebelarji, vse nam kaže, kako imenitna oseba je bil ta možak tedaj v prestolnem mestu po svoji odlični čebelarski umetnosti in kako velike so bile njegove zasluge.

L. 1773 čebelarili so po njegovem novem načinu uže po vsi okolici dunajski, kamor je hodil (od l. 1770—1773) kot popoten čebelarski učitelj poučevat.

Dvorski svétnik pl. Raab poroča, obhodišči (3. avgusta 1773) samo Moravsko polje zvonaj dunajskega mesta, o prevelikem uspehu „Janševe pazljivosti“. Zračunili so, da je bil samo na onem polji le v dveh mesecih pridelek medú in voska vreden 10472 gold. starega novca. In to se je opravilo z glavnico kakih 6000 gold. Poročevalec veli na ravnost, da se ne bi bilo pridobilo v tako kratki dobi toliko „plačilo pridnosti“ brez Janševih, poprej neznanih pomočkov, zlasti brez tega ne, da bi se bile vozile čebele na pašo „na ajdovo polje“. Ta „kranjski“ ali „Janšev način“ namreč tedaj v Dolenji Avstriji ni bil še znan.

Njegove čebelarske zasluge povišujejo še bolj naslednji podatki:

Uže iz početka l. 1773 izročil je bil Janša Mariji Tereziji pismen predlog (nasvet) z načrtom vred, kako naj bi se napravila v Dolenji Avstriji „čebelarska družba“. O tem predlogu (ki mu pa matice, t. j. izvirnika z Janševim podpisom tudi ni med spisi) napisala je po najvišjem nalogu dolenjeavstrijska vlada 17. julija 1773 pod brojem 367 (IV. G. 7. „Bienenzucht“) jako obilno poročilo za cesarico.

Spomina je vredno, da je Janšev predlog dospel dolenjeavstrijski vladi z brezimennim (nepodpisanim) pismom pod napisom: Premišljevanje in zapreke (*Betrachtungen und Hindernisse*), ki so namreč čebelarstvu na potu.

Predno je pa dolenjeavstrijska vlada zložila svoje preobilno poročilo, priobčila je bila oboje najprej vsem dolenjeavstrijskim okrožnim uradom („kresijam“) in dunajski gospodarski družbi na pretres ali presodbo, in po teh presodbah osnovala ter podstrla cesarici svoje preponižno „mnenje“.

Predlog o „čebelarski družbi“ sicer ni obveljal, kajti ondaj ni bila še doba za njo, in trditi smemo, da je naš prebrisani Anton vsaj sto let prezgodaj ugledal beli dan,¹ vendar ni bila Janševa spomenica brez dobrih nasledkov; kajti slavna cesarica Marija Terezija, preskrbna mati vsem svojim deželam, začne brzo potem misliti, kako bi se dalo prekoristno čebelarstvo razprostiti brez pokopane dolenjeavstrijske „čebelarske družbe“ tudi po drugih deželah, ter ukazala, zaslišavši svojo dolenjeavstrijsko vlado, naj se napravi razun druge čebelarske šole v Dunajskem Novem mestu (Wiener-

¹ Stopram zdaj se snuje v njegovi domovini prva »čebelarska družba«. Prvi shod je bil 4. marcija 1883 v Lescah blizu Janševega doma in podal je uže vladi pravila na potrdlo.

Neustadt) taka šola tudi v moravski deželi. To se je zgodilo po potrebnih pripravah res 1775. leta, a drugo leto potem tudi na Češčem.¹

Posebno se pa v navedenem preobilnem poročilu hvali in priporoča kranjskega čebelarja novi nauk, da se čebele ne smejo podirati ali pa moriti, ampak da jih treba množiti, kokor dela Janša. „Tako bi pridobivala država dobička na milijone“. To se dokazuje s temi zanimljivimi številkami: Janša je imel l. 1770 16 panjev, l. 1771 bilo jih je uže 66, l. 1772 pa celo 300.

Omenjeni Brezimenovič (*anonymus*) trdil je celo, da utegne čebelarstvo dajati več dobička od svilarstva; vendar mu dolenjeavstrijska vlada ni hotela pritrditi gledé na to, da bi se svilarstvo popustilo zaradi čebelarstva.

Kdo pa ne bi pritegnil, da se je po novem Janševem nauku leto za letom množil tudi narodni imetek?

Naposled odgovarja dolenjeavstrijska vlada v svojem „mnenji“ vsled Janševega predloga i. t. d. na troje vprašanje:

1.) Kako bi se dal nauk o boljšem čebelarstvu uspešno razširjati najprej v deželi?

2.) Kakih pomočkov bi bilo treba, da bi se čebelarstvo povzdignilo na visoko ali na višino (*in die Höhe*)?²

3.) S kakimi redarstvenimi naredbami dale bi se umakniti ovire, ki so mu na potu?

Ni mi namen, da bi častitim čitateljem na drobno našteval vse odgovore na to troje vprašanje; ne morem si pa kaj, da jih ne bi opozoril na to, da je baš vsled omenjenega Janševega predloga nastal § 384 občnega državnega zakonika, kolikor se tiče čebel in čebelnih rojev; — tako tudi politične postave, v § 383 občnega državnega zakonika omenjene: „Kako gre braniti, da tuje čebele medú ne krađejo.“

Uže 22. maja 1773 podala je bila „češka dvorska pisarnica“ z „avstrijsko“ vred cesarici predlog, sprožen po gospodarski družbi, naj se vsakemu gospodarju, ki bo do početka l. 1774 imel vsaj 15 dobro oskrbljenih panjev po „Janševem izvrstnem in povsod po tujih deželah hvaljenem načinu“, podeli primerno darilo, in sicer po dva cesarska zlataka (cekina).

V tiskanem „napotku“ za državne čebelarske učitelje (8. aprila 1775) čitamo, da se je smelo ondaj v javnih šolah čebelarskih učiti samo po „preskušanih načelih, po katerih uči prvi čebelarski učitelj Janša“.³

Broj 367 (14. aprila 1775) nam priobčnjuje, da si je Anton Janša še pred smrtjo sam izbral naslednika, istega Jos. Münzberga, bivšega mu učenca in pomočnika, ki ga je bil po svoje dobro izučil in potrdil. In res je milostljiva cesarica blagovolila čislannemu pokojniku zvršiti zadnjo željo ter ukazati, naj se podeli čebelarskemu učitelju prve čebelarske šole dunajske na belvederskem vrtu služba s 400 gold na leto.

¹ Primeri *Helfertoro* preje navedeno knjigo! — Vendar ni bil slavni cesarici namen, da bi se plačevali troški za take šole na veke iz državne blagajnice. To je bivalo le nekoliko let iz početka v bodrilo.

² Ondaj menda še ni bil znan izraz; »auf eine höhere Stufe«, na višjo stopnjo.

³ Natisneno menda po tiskarskem grehu: Jautscha!

Toda Anton Janša svojih koristnih nauk ni samo ustmeno razširjal, temveč tudi pismeno. Po preveliki svoji marljivosti naučil se je bil hitro nemščine, pa tudi čitati in pisati, tako da je spisal v kratki dobi celo dve nemški knjigi o čebelah in čebelarstvu. Prva njegova knjiga: „Razprava o čebelnih rojih“, prišla je namreč na svetlo, predno je še minilo drugo leto njegovega čebelarjenja v dunajskem mestu; njen izvirni napis slove: *Abhandlung vom Schwärmen der Bienen, von A. Janscha. Wien, gedruckt bey Jos. Kurzböck, k. k. illirisch- und orientalischen Hof- wie auch N. Oest. Landschafts- und Universitäts-Buchdruckern. 1771. m. 8°, 126 str., §§ 1—97.*

(Dalje prihodnjič.)

Medena družina.

Tonetov.

V ameriški list „Gleanings“ je sporočil neki inženêr, da je porabila njegova družina, ki šteje samo štiri osebe, v l. 1903 370 funtov medu, v l. 1904 456 funtov in v l. 1905 346 funtov. Blagor družini, ki ima toliko medu!

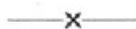
Morebiti se komu to neverjetno zdi, a jaz verjamem, da se lahko porabi skoz vse leto toliko medu, samo ta dar božji je predrag, da bi se kar tako užival, kot bi se prestrezal ali zajemal tam na studencu.

Naš drobiž tudi tako nazarensko rad med jé, da bi bil pri tolikih glavah, kolikor ga je, še veliko več funtom kos, kot žolnirjevi v Ameriki; tako mislim, da bi en letni pridelek iz čebelnjaka g. Žnideršiča skoz leto in dan ravno izdal. Najmanjša punca zna izgovoriti samo šele tri besede: mama, ata pa medek, a po medu že kar hrepeni. Morda zato, ker sem jo, ko je bila 3 mesece stara in zelo bolna, z medom izkuriral, in da si je otrocé zapomnilo dobroto medu. Če ji pravim: proskej! — ne bo. Če ji pravim: molčkej! — tudi ne bo. Če ji pa pravim: proskej, pa bom medka dal! — prosi takoj in tleska z ročicama, kolikor baš more za njenih štirinajst mesecev; pa tudi moli po svoje, kar pa drug ne razume, kot Bohek.

Jaz v mladosti nisem prišel velikokrat do medu, vendar pa tolikokrat, da nisem od barta do barta pozabil kak okus da ima. Tisti teden pred roženkranjsko nedeljo so ga nam poslali sosednji Jozelnovi za koline ter bokal medice. Dobri sosedje smo si bili prav vedno, in ne bilo bi treba dajati kolin za to, če so sedali Jozelnovi roji na naš vrt, a Jozel je bil cel čebelar in je vedel, da ima tudi Cimprmanovega Toneta Francel veliko zaslug pri njegovih rojih, saj ga ni bilo v vsi rojevini ne enega roja, da ne bi bilo njega zraven. Pa res bi mu jih mnogo ušlo, da nisem bil vedno na straži, medtem ko je Jozel mizaril. Seveda je bilo to še predno sem hodil v šolo. Pa prav majhen fantek sem bil, ker sem bil jesenček, nekak zaprtek, in precej najmlajši izmed Tonetovih. Zatorej ni čuda, da sem bil mamin srček in zato dobil večino podarjenega medu. Prav polagoma so ga mi dajali na kruh, a samo popoldne, da je dalje trpela njih avtoriteta in disciplina, zakaj

v tistem medenem času kakih štirinajstih dni, sem storil vse, prav vse, kar so mi velevali: za zajce sem moral nabirati kurje tacke, v škafčku sem nosil vodo v vrtni čeber, da so ata zvečer zalivali; ko so molzli kravco sem moral muhe braniti, k Nejcu sem moral nesti obligatni polič mleka itd. Preverjen sem še zdaj, da sem bil v omenjeni medeni dobi najboljši, najuboglivejši, najpridnejši in ne vem še kakšen „ejši“-otrok v Podhribu, to pa le zavoljo ljubega medka, ki sem ga imel tako srčno, srčno rad, zakaj komaj je bilo po medu, sem bil pri tisti priči zopet stari „Tafrancnast“. Saj ne smem povedati, kako sem bil živ in poreden ter kako sem uhajal z doma, se potepal in po vasi „bandal“.

O Božiču, o Veliki noči in na „Muhovo“ smo tudi pri nas potice pekli, čeprav smo bili samo bajtarji. Pa medene, maladuna! Zato je poskrbel pravočasno „Tafrancnast“, zakaj nekaj dni pred omenjenimi prazniki je bil zopet pridkan, in predobra mamica je vedela, da ga bo s pomočjo medene potice imela nekaj časa kakor na vrvi. Da bi mi pa dali pred peko le eno samo žličco medu pokusiti, čeprav so ga imeli že teden dni prej kupljenega, o tega pa ne! Zagonetka mi je še danes, kam vendar so ga morali skriti, da ga nisem našel jaz, ki sem pretaknil vse luknje od kleti do podstrešja. Samo piskrc so mi dali postrgati, kar sem prav vestno opravil; če sem pa prej kaj nadlegoval, naj mi ga dajo samo prav prav majčkeno, samo za en fižolček ali še malo manj, so dejali: „Poglej ga no, kaj si pa zmišljuje; kaj miš, de bom poleg tebe u putica zaviva?“

Dopisi.

Iz Celja. — Čebelarski shod v Celju dne 22. julija 1906. G. Jurančič, najpridnejša čebela, kar si jih je mogoče misliti, nas je podučeval v Celju letos že enkrat, dne 10. junija, in vkljub skrajno neugodnemu vremenu, s katerim smo letos tako pogosto obdarovani, zbralo se je takrat vendar precejšnje število udeležencev, ki so pazljivo zasledovali govornikovo predavanje o premakljivih panjih. Videlo se je pa, da bi bila udeležba mnogo večja, ako bi ne bil motil dež. Zato smo naprosili takrat g. Jurančiča, če bi mu bilo mogoče priti še enkrat. Obljubil je, da pride dne 22. julija ter je to obljubo tudi spolnil. Poduk se je objavil po vseh listih, toda lahko si mislite, kako se je ubogi Zdolšek jezil, ko je začelo v soboto zopet deževati, in se vreme tudi do večera ni zboljšalo, tako da očitvidno vse lepe in nelepe molitvice niso nič pomagale. Ponoči od sobote do nedelje enkrat je ubogi mučenik vstal in pogledal na nebo. Kako veselje, ko je bilo to deloma jasno! Toda to veselje ni trajalo dolgo, zakaj, ko je zopet legel spat, prebudilo ga je kmalu ropotanje po strehi — dopisnik spi namreč po leti v čebelnjaku — deževalo je zopet.

Pa končno so bogovi vendarle nehali ubogega mučenika trpinčiti, zakaj proti 11. uri se je nebo zjasnilo, in proti 2. uri popoldne so začeli prihajati

čebelarji iz bližnjih in daljnih krajev in zbralo se jih je 49. Povdarjati moramo, da so bili udeleženci sami čebelarji, večinoma mlajši kmetje in kmetski fantje, toda tudi učiteljstvo je bilo častno zastopano. Roj je popolnila gospa Vizjakova kot matica.

Dopisnik je srčno pozdravil vse prišlece, se jim zahvalil, da so izkazali tako veliko čast njegovi čebelariji, razvil dnevni red in dal besedo gospodu Jurančiču. Ta je v daljšem, poljudnem govoru in na podobah razmotrival anatomijo čebelnih bitij, in čuditi se je bilo, kako pazljivo so ga čebelarji poslušali, vkljub temu, da je vroče poletno solnce kar žgalo na nje. To je napravil vse govornik, ki razume svojo stvar tehnično in obenem tudi poljudno ter vsakemu umljivo urediti.

Udeleženci so šli potem v senco bližnjega kozolca, kjer je govoril g. Kurbus o rojenju in koristi čebel, in končno je odgovarjal podpisani na nekatera pravna vprašanja, ki se lahko pojavijo pri čebelah, oz. čebelarstvu.

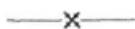
Uspeha tega poduka menda ni treba še posebej hvaliti, zakaj dejstvo, da je pristopilo takoj nato k društvu 22 novih članov, skoro vsi, ki še niso bili vpisani, je jasen dokaz, da se bližajo savinjskemu čebelarstvu lepši časi, in da znajo tudi savinjski čebelarji upoštevati lepo besedo. Čast jim!

Nato se je vršilo pri g. Samcu posvetovanje glede bodoče čebelarske podružnice za Savinjsko dolino, in se je sklenilo postaviti v prvi odbor gg.: Antona Zdolška, c. kr. avskultanta v Celju, za predsednika; Miloša Levstika, učitelja v Celju, za namestnika; Jožefa Kosija, c. kr. poštnega oficijala v Celju, za tajnika; Franceta Samca, posestnika na Loznici, za blagajnika; Jožefa Wollonschega, c. kr. višjega živinozdravnika v Celju, in Andreja Pikla, kmetskega sina na Ložnici, za odbornika.

S tem je dejansko oživela dolgo zaželenja čebelarska podružnica v Celju, in število udov, dozdej 47, kaže, kako potrebna je bila, ter da bo kmalu, če že ne najmočnejša, pa vsaj ena izmed najmočnejših.

Pri prosti zabavi, ki je trajala pozno v noč, veselili smo se nato v čebelarskem prijateljstvu lepega uspeha. — Zum, zum!

A. Zdolšek, c. kr. avskultant v Celju.

Raznoterosti.

V Ljubno! Shod avstrijskih, ogrskih in nemških čebelarjev se vrši v Ljubnem (Leoben) na Zg. Štajerskem od 11. do 16. avgusta. Kdor more napraviti to pot, naj se udeleži tega shoda in naj gre občudovat razstavo, ki bo združena s shodom. To bo dobra izkušnja za našo prihodnjo razstavo.

Podpora. C. kr. okrajni zastop v Šoštanju je v zadnji seji na predlog notarja g. V. Kolška dovolil 20 K podpore g. Jurančiču, kadar pride zopet v šoštanski okraj predavat o čebelarstvu. V posnemo!

Združuj slabiče! Filip Reidenbach, po vsej Nemčiji sloveči čebelarski raziskovalec, trdi, da število čebel-pašnic ni vedno v razmerju s številom

vsega ljudstva, temveč da ima močno ljudstvo tretjino pašnic, slabič pa samo desetino. Pravi, da so izkušnje pokazale, da ima panj s 30.000 čebelami kakih 10.000 pašnic, panj z 10.000 čebelami pa samo 1000 pašnic. Devet slabičev po 10.000 čebel ima 90.000 čebel; če se jih združi v tri močna ljudstva, pošljejo lahko ta ljudstva 3krat po 10.000, to je 30.000 čebel v pašo, medtem ko bi imeli nezdruženi samo 9krat po 1000, to je 9000 pašnic. Združuj torej panjiče pred glavno pašo; ravno zdaj je čas za to.

— X —

Listnica uredništva.

Gosp. J. M. v Sp. S. pri M.: Prosimo, naznanite čeb. shod po okolici. — Gosp. M. H. v B. B.: Še ta mesec se vidimo! — Zum, zum!

— X —

Listnica upravnštva.

One gg. člane, ki dolgujejo še celi znesek ali manjši ostanek za čebelarški knjigi, uljudno prosimo, da mi čim preje blagovolijo nakazati svoj dolg. Terjanje teh svotic bi nam povzročilo preveč dela in stroškov.

I. N. Babnik.

— X —

!! Čebelarški knjigi sta izšli !!

Knjigi staneta: vezani K 4—; nevezani K 3-20. — Naročila sprejema naše društvo in Blasnikova tiskarna v Ljubljani.

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Dobre fotografije udeležnikov shoda v Ilirski Bistrici se dobe po 2 K franko pri Kr. Sebade, čebelarskem mojstru pri g. Žnideršiču v Il. Bistrici.

V ajdovo pašo vzamem 250 navadnih panjev. Čebelnjak je lansko leto nov, sem sam čebelar, ni v bližini drugih čebel, kraj je lep. Naznani naj se mi pismeno ali osebno. Janez Vehovec v Zapogah, pošta Smlednik.

Gerstungove panje, nove in rabljene, kakor panje različnih drugih sistemov, **stiskalnica na vijak, škarjovka**, nova, prodaja po nizki ceni J. N. Babnik v Ljubljani.

Naznanilo.

Za stiskanje umetnih medsten sem pri prvem naznanilu postavil od kg 20 vin. Ti vinarji pa ne zadostujejo niti za med, ki se rabi kot ločilo pri stiskalnici, zato je bom računal v prihodnje po 6 vin. od vsake medstene, pa bom vendar delal le še samo za dobro stvar. Priporočam se tudi za čednejši vosek, zakaj včasih dobim tako smrdljivega, da se čebelam mora gabit pred njim. V imenu naših čebelic prosim za čisto blago.

Andrej Pikl, Sp. Loznica, p. Žalec.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIN V LJUBLJANI.

Čebelarskim društvom in čebelarjem

priporočam

škatljice za razpošiljanje matic po pošti

kakor tudi

lipove remelce za satnike

===== po najnižji ceni. =====

Jakob Žumer

Gorje — Gorenjsko.

mizarstvo s stroji.

Gorje — Gorenjsko.

Karol Piotrovski

Ljubljana,

Sv. Petra cesta št. 32 (Levčeva hiša).

Izdeluje **kilne pasove, mošnjice za mode. Pasovi za težke kile, moških in žensk**, so tako narejeni, da jih vsakdo nosi brez težav, ker ne tišče. — Cene so zmerne, blago trpežno, postrežba poštna.

Zaloga kirurških priprav iz gumija.

Vse poprave po najnižjih cenah.

Posebno se priporočam gg. okrožnim zdravnikom, in jih uljudno vabim, da si ogledajo moje podjetje, kjer se dobe vsi moderni kirurški in medicinski instrumenti in aparati.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo.«

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.